

Διὸ πρῶτον μὲν ἐπρόσαξε τὰς ξρατιώτας νὰ σώσῃσι τὰ πλέον καλύτιμα ἀγάλματα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν ναῶν καὶ ἄλλων δημοσίων κτισμάτων, ἔπειτα δὲ νὰ κατακαύσῃσι τὴν πόλιν, ὅτε λέγῃσι τόσα πολλά ἦσαν τὰ φιλότεχνα ἔργα, τὰ ἀργυρᾶ, χρυσᾶ καὶ χάλκινα, τὰ ὅποια κατηναλώθησαν ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς πυρῆς, ὥστε ποταμοὶ τῆτων τῶν ἀναλυομένων ποικίλων μετάλλων ἔρρεον διὰ τῶν ὁδῶν ταύτης τῆς δυσχεῆς πόλεως (1), καὶ ἐξημέτισαν τὸ φημιζόμενον μίγμα, τὸ ὅποιον ὠνομάθη Κορίνθιος χαλκὸς καὶ διὰ πολλῶν αἰώνων ἐτιμᾶτο πολλά. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου (2), κατέσκαψεν ὁ Μέμμιος καὶ τὰς Θήβας καὶ τὴν Χαλκίδα διὰ τὴν μετὰ τῆς Ἀχαιῆς συμμαχίαν.

Ἐν τέτοις, ἡ Ἀχαιῆα ἔμεινεν εἰς ἓν εἶδος ἀδρανείας καὶ ἀποναρκώσεως μὴ βυλευομένη, ἕτε ἀγωνιζομένη ὀκνῶν ὑπὲρ σωτηρίας. Ὁ Δίαιος, διὰ τῆ ὁποῖε τὴν θρασυτητα προέκυψεν ἢ παρῆσα συμφορὰ, ἔφυγεν εἰς Μεγαλόπολιν, καὶ ἀποκτείνας αὐτοχειρὶ τὴν γυναῖκα, ἀπέθανε πικρὸν φάρμακον. Ἐκ δὲ τῶν Ἀχαιῶν πόλεων πολλὰ μὲν ἐγκατελείφθησαν ἀπὸ τῆς προεσώτας καὶ ἐγκατοίκους, ὅλαι δὲ ἀνέμενον μὲ τρόμον καὶ φόβον τὴν μέλλουσαν αὐτῶν τύχην. Ὁ δὲ Μέμμιος κατασρέψας τρεῖς μεγάλας πόλεις, κατέλυσε μόνον τὰ τεῖχη τῶν λοιπῶν ἰχυρῶν πόλεων ἀναγκάζων τὰς ἐγκατοίκους νὰ παραδώσῃσι τὰ ὄπλα· μετὰ

---

thum, ἦτοι, ἔ παντὸς πλεῖν εἰς Κορίνθου (Ὁρατ. ἱπ. 13. σίχ. 36.).

(1) Φλαῖρ. β', κεφ. 16.

(2) Μετὰ 103 χρόνους ἀνεκτίσθη καὶ ἀποικίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

δὲ τὴν ἀφίξιν τῶν δέκα ἐπιτρόπων ἐκ Ρώμης, τότε π. χ. μὲν δὴ ἡ συμμαχία τῶν Ἀχαιῶν κατελύθη διὰ ψηφίσματος, καὶ αἱ διάφοροι αὐτῆς ἐπαρχίαι καὶ πόλεις ἐκηρύχθησαν χωρισαὶ καὶ ἀνεξάρτητοι. Ἐν ὅλῃ τῇ Πελοποννήσῳ κατελύθησαν αἱ ἐκκλησίαι τῶν δήμων, καὶ ἡ συγχωρηθεῖσα εἰς τὴν ἐγχωρίαν ἐλαχίστη μερὶς τῆς πολιτικῆς διοικήσεως μετεκομίσθη ἐκ τῶν δήμων εἰς τὴν πλεισίαν τὴν ὀλίγην, τῶν ὁποίων τὴν περισσίστην οἱ Ρωμαῖοι ἐθεώρουν ὡς ἐνέχυρον τῆς ὑποταγῆς, οἱ ὅποιοι θέλοντες νὰ ἐμποδίσωσι πᾶσαν αὔξησιν τινὸς ἰδιώτου καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἐνδεχομένην ταραχὴν τῆς Ρώμης, οὐ μόνον ἐφρόντισαν νὰ καταστήσωσι τὴν πλεισιώτερον ἐνδεεὴ καὶ ἀπόρητον γράφοντες φόρους καὶ ζημίας, ἀλλὰ καὶ ἐθέσπισαν νὰ μὴ ἔχωσιν οἱ πλείστοι κτήματα ἔξω τῶν συνόρων τῆς πατρίδος. Ἡ Ἑλλάς ἐγένετο ἤδη Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀχαΐα, διότι μετὰ ταύτης τῆς δημοκρατίας τὴν κατάλυσιν ὑπετάχθη καὶ ἡ Ἑλλάς παντελῶς. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαρχίᾳ περιλαμβάνοντο ἡ Πελοπόννησος, Ἀττικὴ, Βοιωτία, Φωκίς, καὶ ὅλον τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὅποιον κεῖται κατὰ μεσημβρίαν τῆς Ἡπείρου καὶ Θετταλίας· αἱ δὲ ἀρκτικῶς κείμεναι χώραι ἕως τῶν ἁκρῶν τῶν Μακεδονικῶν συνόρων ἀπετέλουν τὴν Μακεδονίαν.

Ἡ Ἑλλάς ἤδη καταταχθεῖσα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων γενῶν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἔδεδετο ἰσχύος τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως ἐφύλαττε, καὶ μὴ συνευτυχῆσα παντελῶς μετὰ τὴν πορθεῖσάν αὐτῆς εὐτυχῆντας, συνεδυσύχει μετὰ αὐτῆς δυστυχῆντας. Μιθριδάτης, ὁ βασιλεὺς τῆς Πόντου, ὁ δυνατώτατος καὶ τολμηρότατος πάντων τῶν βασιλέων, ὅσοι ἤγειραν ποτὲ τὰ π. χ. ὅπλα κατὰ τῶν Ρωμαίων, ἐνίκησε τὴν Ρωμαϊκὴν 88.

ερατηγὸς, ἔκκατεσφαξεν ὅλους τὰς Ρωμαίους ἔτα-
 λὰς ἐν Ἀσία (1). Οἱ Ἕλληνας ἐνάζοντες ὑπὸ τῶν
 Ρωμαίων τὸν ζυγὸν, ἠνώθησαν μὲ τῶν τὸν τρομε-
 ρὸν ἐχθρὸν τῶν τυράννων.

Ὁ Μιθριδάτης εὔρε μεγάλην ἀποδοχὴν εἰς τὰς
 ἐν Ἀσία Ἑλληνικὰς πόλεις ἔ νήσους, ὅπως οἱ κάτοικοι
 καταδυναστευόμενοι ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν διοικητῶν, τρα-
 πεζιτῶν ἔ τελῶνων, ἐμίσην τὰς Ρωμαίους, καὶ πάν-
 τες ἐξέωρον αὐτὸν ἔχι ὡς ἐχθρὸν, ἀλλ' ὡς σωτῆρα
 ἔ λυτρωτῆν. Μόνον δὲ ἡ Ρόδος, ἡ δυνατὴ κατὰ τὴν
 θάλασσαν, ἠναντιώθη ἔ υπέμεινε δις τὴν πολιορκίαν·
 ἔ μ' ὅλον ὅτι αὕτη ἡ νῆσος ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῶν Ρω-
 μαίων διὰ τὴν μεσιτείαν ὑπὲρ τῆ πρώην βασιλέως
 τῆς Μακεδονίας Περσέως ἔ ἀπώλεσε τὴν ἐξουσίαν τῆς
 Καρίας ἔ Λυκίας, ἀνεπέωσεν ἔχι ἠττον ὀλίγω ἔσε-
 ρον τὴν συμμαχίαν μετὰ τῆς Ρώμης, ἔ ἐμεινεν ἐλευ-
 θέρῃ ἔ πιση εἰς τὰς Ρωμαίους, δι' ὃ ἔ μεγαλῶς ἐτί-

---

(1) Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάβασιν αὐτῆ ἐπὶ τὸν θρόνον
 ἠδίδησε τὰ κυριεύσει μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Περὶ τὸ ἡβ'
 ἔτος πρὸ Χριστοῦ ἔλαβε τὴν Καππαδοκίαν. Ὁ Σύλλας
 ἐκάδισε πάλιν ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν διωχθέντα ἐκ τῆς
 Καππαδοκίας βασιλεῖα (91. π. χ.). Μετ' ἐπολὺ ἐκυρίευσεν
 ὁ Μιθριδάτης τὴν Καππαδοκίαν ἔ Βιθυνίαν. Ἀλλ' ὁ Μά-
 νιος Ἀκύλιος ἀποκαδίστησε τὰς διωχθέντας βασιλεῖς, ἔ
 κατατείθει τὸν βασιλεῖα τῆς Βιθυνίας τὰ εἰσβάλη εἰς τὴν
 βασιλείαν τῆ Πόντου. Ὁ Μιθριδάτης μάχη νικήσας τὸν
 Ἀκύλιον, λαμβάνει αἰχμάλωτον αὐτὸν ἔ τὸν Κ. Ὀπ-
 κιον, ἔ ἀτιμάσας ἐθανάτωσε. Κατὰ τὸν ἐν μικρᾶ Ἀσία
 γενόμενον φόνον ἀπίθανον 150,000 ἢ 80,000 Ρωμαῖοι
 (Ἀπ. π. π. Μισρ. κ. 10. Γεσ. λή. 4. Μέμν. παρὰ Φωτ.
 Πλάτμρχ. εἰς Σύλλαν).

μησεν αὐτὴν ὁ Σύλλας (1). Ὁ Μιθριδάτης ἔμεινεν ἤδη ἐν τῇ Περγάμῳ Φέλων νὰ μεταμορφώσῃ τὴν διοίκησιν τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ στρατηγὸς αὐτῆ Ἀρχέλαος ἐστράτευσε μετὰ ναυτικῆς καὶ πεζικῆς δυνάμεως ἀξιολόγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ κυριεύσας τὰς πλείστας Ἑλληνικὰς νήσους, καὶ μάλιστα τὴν Δῆλον ὁμῶς μετὰ τῆ αὐτίσε μεγάλῃ θησαυρῷ, υπέχετο ν' ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς τὴν Ἀθήνας, ἀφ' ὧν ἀπέστη, καὶ ἔτιωσ ἔλαβε τὴν εὐνοίαν τῆτε τῆ ἤδη ἔχι ἀσήμε ἔθνεσ. Οἱ Ἀθηναῖοι παρεκινήθησαν ἤδη πρότερον εἰς ἀποσχίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τῆ Ἐπικυρεῖσ φιλοσόφῃ Ἀριστίωνοσ, ὁ ὅποιοσ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἔχων τὸν ἐκ τῆσ Δήλεσ θησαυρὸν καὶ 2000 ἀνδρώπῃσ, ἔλαβε καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῆσ τῆσ πόλεωσ. Τὰ περισσότερα ἔθνη τῆσ Ἑλλάδοσ ἐβοήθηον τὸν βασιλέα τῆ Πόντεσ, καὶ μόνον αἱ Θεσπιαὶ, πόλισ τῆσ Βοιωτίασ, ἔμειναν πισαὶ. Ὁ Βρέτιοσ Σέρρασ, τὸν ὅποιον ὁ διοικητῆσ τῆσ Μακεδονίασ ἔπεμψεν ἐναντίον τῆ Ποντικῆσ στρατεύματοσ δὲσ αὐτῷ μικρὰν δύναμιν, ἐνίκησε μὲν τὸν Μητροφάνην, ὅσισ ἐκυρίευσσε τὴν Εἰβοίαν, δὲν ἐδυνήθη ὅμωσ νὰ κατορθώσῃ τι περισσότερον. Ὁ Ἀ. Κορνήλιοσ Σύλλασ πικρυθεὶσ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὰ περὶ τῆτε τῆ πολέμῃ, καὶ ταπεινώσασ, ὡσ ἐνόμιζε, τὴσ ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῆσ αὐτῆ διαὶ πολλῶν τυραννικῶν ἔργων, λαβὼν πέντε τάγματα (legiones) καὶ μερικὰσ σπείρασ (cohortes), ἤλθεν ἐκ τῆσ Ἰταλίασ εἰς τὸ Δυρράχιον, καὶ στρατεύσασ διαὶ τῆσ Θετταλίασ καὶ Αἰτωλίασ, ἐξεβίασε πολλὰσ συνεισφορὰσ, ἐδέχθη τὴν ὑποταγὴν τῶν Βοιω. 87.

(1) Δίβ. 44, 23 κτ. 45, 50. κτ. Πολυβ. ἐκλ. πρεσβ. Ἀππ. π. π. Μεθρ.

τῶν, ἃ ἦλθε πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως εὐρίσκοντο ὁ Ἀρισίων ἔξ Ἀρχέλαος. Ὁ Σύλλας μὴ δυνήθεις νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν μὲ βίαν, ἠναγκάσθη ν' ἀποκλείσῃ τὸν Πειραιᾶ ἔξ τῆς πόλεως μὲ διαφόρους μηχανὰς, αὐτὸς δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα ἔξ εἰς τὰ Μέγαρα πρὸς παραχειμασίαν· ἐπεὶ δὲ ἔξ χρημάτων εἶχε χρεῖαν πολλῶν πρὸς πόλεμον, ἐγύμνωσε τὴν θησαυρὸς ἀπὸ τῆς ναῦς τῆς Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, τῆς Ἀσκληπιῆς ἐν τῇ Ἐπιδαύρῳ, καὶ τῆς Διὸς ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ λέγων, ὅτι αὐτὸς θέλει φυλάξῃ αὐτὸς ἀσφαλέστερον. Δύο δὲ ἄγγελοι ἐν τῷ Πειραιεὶ ἀπήγγελλον εἰς τὸν Σύλλαν πάντα τὰ γινόμενα ἐν τῇ πόλει ῥίπτοντες μολυβδῖνας σφαῖρας, ἐν αἷς ἦσαν γεγραμμέναί αἱ εἰδήσεις. Ἀλλ' ὁ Σύλλας ἀπεκρέθη ἔξ ἧττον πολλάκις μετὰ μεγάλης φθορᾶς. Ὁ Δρομιχαίτης ἐπεμψε πρὸς τὸν Ἀρχέλαον νέαν βοήθειαν στρατιωτῶν. Ἀλλ' ἐν τῇ πόλει ἔξ ἐν τῷ Πειραιεὶ ἦν ἡ σπάνις τῶν τροφῶν περισσότερον καρὰ τῶν στρατιωτῶν, ἔξ ὅσας ἐμελετᾶτο ἡ εἰσκομιδὴ τῶν τροφῶν, ἐπροδίδετο εἰς τὸν Σύλλαν, ὁ ὅποιος ἐκυρίευσε τελευταῖον τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου. Οἱ ταλαίπωροι πολῖται, οἱ ὅποιοι ἔτε ἐδύναντο νὰ φύγωσιν, ἐφονεύοντο ἀνηλεῶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀρισίων 86. κατακαύσας τὸ Ὠδεῖον, κατέφυγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Τῇ ἐπαύριον ἐκήρυξεν ὁ Σύλλας, ὅτι ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅλους τὸς ἐλευθέρους Ἀθηναίους, ἐξ ὧν ὀλίγοι διεφυγον τὸν θάνατον, ἔξ ἀπηγόρευε μόνον τὸ δίκαιον τῆς ψηφιοφωρίας, τὸ ὅποιον μετὰ ταῦτα πάλιν ἐσυγχώρησεν. Ὁ Ἀρισίων ἔξ οἱ τὰ αὐτῆς φρονῶντες ἐν τῇ ἀκροπόλει παρεδόθησαν ἀναγκασόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης, ἔξ ὁ Ἀρισίων ἐφονεύθη. Ὁ δὲ

Ἀρχέλαος ἀπέπλευσεν ἀπὸ τῆ Πειραιῶς χωρὶς ναῖ ἐμποδισθῆ ἀπὸ τὸν Σύλλα, ὅσις ὑσερεῖτο σόλῃ.

Ταξίλης, ὁ στρατηγὸς τῆ Μιθριδάτη, κατέβη ἐκ τῆς Θράκης ἔ Μακεδονίας μετὰ 110,000 στρατιωτῶν, ἔ ἠνώσθη μετὰ τῆ Ἀρχελάου ἐν τῇ Θετταλία. Ὁ Σύλλας ἐστράτευσεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπως ἐμελέτα ναῖ πολεμήσῃ τὸν ἐχθρόν. Ὅτε δὲ τὰ δύο στρατεύματα ἀντεστράτηπέδουσεν, οἱ στρατηγοὶ τῆ Μιθριδάτη θάρρῆντες εἰς τὸ πολλαπλάσιον τῆ ἀριθμῶ ὑπερηφανεύοντο· ἀλλ' ὁ Σύλλας, ἂν καὶ εἶχεν ὀλίγον στρατὸν, κλείσας αὐτὸς εἰς τὴν Χαιρώνειαν, τόπον στενὸν ἔ κρημνώδη, ἔ ἐπιπεσὼν ἀπροσδοκῆτως, πολλὰς αὐτῶν κατέκοψεν, ὥσε ἀπὸ τοσούτων μυριάδων μύριοι μόνον ἐσώθησαν· ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων δεκατέσσαρες μόνον ἔλιπον, ἐξ ὧν οἱ δύο πρὸς τὴν ἐσπέραν ἐπέσρεψαν. Ὁ Μιθριδάτης ἐτυράννησε πολλὰ ἔθνη ἔ πόλεις τῆς Ἀσίας, ὅσας ὑπώπτευσεν, εἰς δὲ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν φοβούμενος γενικὴν ἀποσασίαν.

Ὁ βασιλεὺς τῆ Πόντι, ὅσις παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσεν διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆ τυραννίαν, ἔπεμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὸν Ἀρχέλαον 80,000 ἀνθρώπους ἔ στρατηγὸν τὸν Δορύλαον. Διὸ ἔτέρα μάχη συνέβη ἐν Χαιρωνείᾳ, ὅπως ὁ Σύλλας τὸς στρατιώτας αὐτῆ βλέπων διασκορπιζομένους ἔ φεύγοντας, ἀνήρπασεν αὐτὸς μόνος ἐν σημαίον, ἔ ἔως ὀρμῶν εἰς τὸς ἐχθρὸς ἐνίκησεν αὐτὸς κατὰ κράτος, ἔ ἐπολέμησε ἔ τὸν Ἀρχέλαον εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον στρατόπεδον, ἔ ἐδίωξεν αὐτὸν εἰς τὴν Χαλκίδα. Τῷ ἐπομένῳ χρόνῳ ἔγινεν εἰρήνη μετὰ τῆ Σύλλα ἔ Μιθριδάτη, ἀφ' ἧ αἱ Ἑλληνικαὶ ἐπαρχίαι, αἱ ἐν Ἀσίᾳ τε ἔ Εὐρώπῃ, ἔκα-

σ. χ. κεργήθησαν πολὺ ὑπὸ τῆ Σύλλα καὶ τῆ ἐχθρῆ αὐτῆ
 85. Φιμβρία καὶ τῶν στρατευμάτων· ἐπειδὴ τὸ ἐν Ρώμῃ
 ἐναντίον μέρος ἀπεφάσισε νὰ καθαιρέσῃ τὸν Σύλλαν
 ἀπὸ τῆς στρατηγίας.

Οὐ πολλῶ δὲ ὕστερον μετὰ τὰς συμφορὰς τῆ Μι-
 θριδατικῆ πολέμου ἠκολούθησαν αἱ λεηλασίαι τῶν ἐκ
 Κιλικίας πειρατῶν, οἱ ὅποιοι αὐξάνοντες κατ' ὀλίγον,
 ἔγιναν τόσοι δυνατοὶ, ὥστε ἐφαίνοντο ζητῶντες καὶ αὐτὴν
 τὴν Θαλασσοκρατίαν τῆς Μεσογείας Θαλάσσης, οἱ ὅ-
 ποιοι ἔχοντες 1000 κατωκλισμέναις τριήρεις, ὥρμην
 ἔμνον εἰς τὰ πλοῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς νήσους καὶ
 πόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκυρίευσαν ὡς 400 (1).
 ἤρῃμονον δὲ τὴν Ἑλλάδα ἐν διαστήματι 40 σχεδὸν ἐτῶν,
 ἕως ἔἵποταχθέντες χωρὶς ὁμολογίας ὑπὸ τῆ Πομ-
 πηίας, κατεσπάρησαν εἰς διαφόρους χώρας μακρὰν τῆς
 Θαλάσσης. Ἡ Ἑλὰς ἔγινεν ἕξ αἰτίας τέτων τῶν
 συμφορῶν τόσοσ ὀλιγάνθρωπος, ὥστε ἐνεκρίθη ἀναγ-
 καῖον νὰ σαλῶν πρὸς κατοικισμὸν σῶμα ἱκανὸν αὐτῶν
 τῶν πειρατῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον (2).

(1) Ὅρα Στρ. ΙΔ. Ις. Η'. Πλέτ. εἰς Σύλλαν. Ἀπτ.
 πολ. Μιδρ. Δίονα Κάσσ. λς. 3-19.

(2) Οἱ Κίλικες, Ἰσαυροὶ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κα-
 ρίας πρὸ καιρῶ ἔζον ἀπὸ ἀρπαγῆς. Ὁ συμβαὸς Συριακὸς
 πόλεμος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆ βασιλείας Τρύφωνος ἐβοήθει
 τὰ ἐπιχειρήματά των. Αὐτοὶ κατώκην μάλιστα τὸν Κώρυ-
 κον, δυνατόν φρήριον τῆς Κιλικίας, καὶ ἐπώλεν τῆς αἰχμα-
 λώτες εἰς τὴν Δήλον ζῶντες μετὰ τῶν κατοίκων ταύτης
 τῆς νήσου φιλικῶς. Ἰσίδωρος, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, κατεσκεύα-
 σε σόλον. Ὅλη ἡ θάλασσα μετὰξὺ Κυρήνης καὶ Ἑλλάδος
 ἕως τῆς Εὐβοίας ἠνωχλεῖτο παρ' αὐτῶν, καὶ ἀνομάζετο διὰ
 τὰ πολλὰ λάφυρα, ὅσα ἐκέρδαινον, χρυσοῦ θάλασ-
 σα (Φλάωρ. 3, 6.). Τελευταῖον, πᾶσα ἡ θάλασσα ἠνω-

Τὸ αἶμα τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς Ρώμης ἐπέ-
επόλαζεν ἐφ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα· μετὰ δὲ τὴν παύ-
σιν τύτων ὁ μὴ φαινόμενος φίλος τῆ νικητῆ ἐνομιζέτο

χλεῖτο ἀπ' αὐτῆς, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ ποτε ἐνικῶντο, ἐπαρρη-
σιάζοντο πάλιν. Οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁ Μιθριδάτης
ἐβοήθουν αὐτῆς, οἱ μὲν ἐναντίον τῆς Συρίας, ὁ δὲ ἐναντίον τῆς
Ρώμης. Ὁ Σύλλας μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆ Μιθριδατικῆ
πολέμου περισοχισμένος ὢν ὑπὸ πολλῶν περιστάσεων, δὲν
ἰδύνατο νὰ τῆς ἀντισταθῇ. Ἡ Κνίδος, Κολοφῶν, Σάμος καὶ
ἄλλαι περιβόητοι πόλεις ἤρτάγησαν, καὶ αὐτοὶ ἔκαυσαν τῆς
περιφήμους ναὺς τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος, οἷον τῆς Κλάρε,
Σάμου, Ἐπιδαύρου, Σαμοθράκης κτ., μὴ συγχωρῶν-
τες ἄλλην θρησκείαν, εἰ μὴ τὴν λατρείαν τῆ Ἥλις (Μί-
θρα). Οἱ κάτοικοι τῶν νησῶν τῆ Αἰγαίου πελάγους, πολ-
λοὶ τῆ Πόντου, τῆς Ρόδου, Κύπρου τε καὶ Παμφυλίας ἠνώ-
θησαν μετ' αὐτῶν δελεαζόμενοι ὑπὸ τῆς φιλοκερδείας. Οὗ-
τοι οἱ πειράται ἦσαν μὲν διαφόρων γενῶν, ὠνομάζοντο δὲ
τῷ κοινῷ ὀνόματι Κίλικες· διότι πρῶτον ἐφάνησαν ἐν τῇ
ὄρεινῃ Κιλικίᾳ· πλὴν αὐτοὶ δὲν ἤθελον νὰ λογιζοῦνται πει-
ράται, ἀλλ' ἔθνος φιλέμπορον. Ἡ ἐν Παμφυλίᾳ Σίδα ἦτο
μάλις τὸ ναύσταθμον αὐτῶν. Εἰς μάτην ἠγωνίζετο ὁ Μυ-
ρήνας, τὸν ὅποιον ὁ Σύλλας ἀφῆκεν ἐν Ἀσίᾳ (670 ἀπὸ κτ.
Ρ.), νὰ ἐμποδίσῃ τὰς κακουργίας αὐτῶν. Αὐτοὶ ἐφαίνον-
το καὶ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἰταλίας, ἀπέβαινον καὶ ἤρπα-
ζον ἐκ τῶν ἀγρῶν Ρωμαῖες ἄνδρας εὐγενεῖς, καὶ ἤρχοντο ἕ-
ως τῆ Τίβρεως. Τελευταῖον, ὁ Π. Σερούλιος Οὐατίας λα-
κτ. Ρ. βῶν ναυτικὴν δύναμιν, ἐδίωξεν αὐτῆς ἀπὸ τῆς Ρόδου, ὅπερ 676.
κατώκεν, ἐνίκησεν εἰς τὰ Πάταρα Νίκωνα τὸν ἀρχηγὸν
αὐτῶν, καὶ ἐκυρίευσεν τὴν Λυκίαν, Παμφυλίαν τε καὶ Ἰσαυ-
ρίαν χωρὶς τινος μεγάλης κέρδους. Αὐτοὶ δὲ ἔγιναν πάλιν
δυνατοὶ καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν Κρητῶν, οἵτινες ὑβρί-
σθησαν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Ἡ Κρήτη ἔγινε δευτέρα Κιλι-
κία. Οἱ Ρωμαῖοι παρακινούμενοι ὑπὸ τῆς αὐθαδεῖας καὶ ἀ-
δικίας τῶν πειρατῶν, ἔδωκαν (κατὰ τὸν Γαβίνειον νόμον)
εἰς τὸν Πομπηίου ἐξουσίαν κατ' ἐκείνων ἀπερίληπτου καὶ ἀό-

- ἐχθρός. Ἡ Ἑλλάς μόλις εἰρηνεύσασα 15 χρόνους, ἠναγκάσθη νὰ ἔμβη εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Καίσαρος καὶ Πομπηίου (Ο'λ. ρκγ'). ἐπειδὴ ὁ Πομπηῖος διωχθεὶς ὑπὸ τῆς Καίσαρος ἐκ τῆς Ἰταλίας, διέβη εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ μάχη νικήσας τὸν Καίσαρα κατὰ τὸ Δυρράχιον, ἐστράτευσε εἰς τὴν Θετταλίαν, ὅπου ἐκεῖνος ἐλθὼν ἐκυρίευσεν πολλὰς πόλεις. Μέτελλος Σκιπίων, ὁ πενθερός τῆς Πομπηίου, ἦλθε μετὰ νέας δυνάμεως. Ἡ ἐν τῇ Φαρσάλῳ μάχη ἔμεινον ἀπέβη πρὸς ὄφελος τῆς Καίσαρος, ἀλλ' ἔκρινε καὶ τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος. Αἱ περισσότεραι πόλεις ἐβοήθησαν τὸν Πομπηῖον, καὶ ἤδη ὑπετάχθησαν εἰς τὸν νικητὴν, ὁ ὅποιος ἐσυγχώρησεν αὐτὰς καὶ μάλιστα τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς προγόνους. Αἱ νίκαι τῆς Καίσαρος δὲν ἦσαν τόσον φονικαὶ, ὅσον αἱ τῆς Σύλλας. Οἱ Ἕλληνας, καὶ μάλιστα οἱ Ῥόδιοι, ἐβοήθησαν τὸν Καίσαρα κατὰ θάλασσαν, ὁ ὅποιος νικήσας τὰς ἐχθρὰς, ἐσειλεν ἀποίκους εἰς τὴν Κόρινθον, 44. θέλων ν' ἀποκαταστήσῃ πάλιν αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλλῃ τὴν Πελοπόννησον εἰς νῆσον (Κάσσ. 14, 42, 44 50.).

Μετὰ τὴν σφαγὴν τῆς Καίσαρος οἱ Ἀθηναῖοι ἔ-

- ρισον. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ὅλα τὰ τελάγη ἠλευθερώθησαν, καὶ αὐτὴ ἡ Κιλικία ἐκυριεύθη, καί τινες τῶν ἐγκατοίκων μετακίθησαν εἰς τὴν Δύμην τὴν Ἀχαΐδα. Μετ' ἑποχῆς ἔλαβεν ὁ Πομπηῖος (κατὰ τὸν Μανίλειον νόμον) καὶ τὰ κτ. ρ. περὶ τῆς Μιθριδατικῆς πολέμου, καὶ καταπαύσας αὐτὸν, διέτριψεν ὀλίγον καιρὸν ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἐπιστρέφειν, καὶ ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν πρὸς ἀνοικοδομίαν τῶν τευχῶν 50 τάλαντα (Πλάτ. εἰς Πομπηῖον). Τῆτο ὁρῶντες οἱ Ἀθηναῖοι παρεκινήθησαν εἰς τὸν ὅσον ἔκω συμβάντα ἐμφύλιον πόλεμον νὰ βοηθήσωσι τὸν Πομπηῖον.

σησαν τὰς εἰκόνας τῶν δύο συνωμοτῶν πλησίον τῶν εἰ-
 κόνων τῆ Ἀρμοδίου καὶ Ἀρισουγείτονος, τῶν ποτὲ ἐλευθε-
 ρωτῶν τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς τυραννίας, δεχόμενοι καὶ
 τὸν Βρεῖτον καὶ Κάσσιον ἐν τῇ πόλει. Αἱ λοιπαὶ πόλεις
 ὅμως δὲν ἔδειξαν τὴν προθυμίαν, καὶ οἱ Ρόδιοι μὴ
 θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸν Κάσσιον, ἐνίκηθη- π. χ.
 σαν δις κατὰ θάλασσαν, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἀλέσσα 42.
 πρὸς τὴν τινῶν πολιτῶν διηρπάγη, ὑερέθη ὅλων
 τῶν πολυτίμων πραγμάτων, καὶ χρήμασιν ἐζημιώθη
 (1). Μετὰ δὲ τὴν κατεδίωξιν τῶν συνωμοτῶν ὁ Μάρ-
 κος Ἀντώνιος ἀπέδωκεν αὐτοῖς τὰ πάλαι δίκαια καὶ
 προνόμια, καὶ ἐχάρισε καὶ τινὰς νήσους καὶ πόλεις, αἱ
 ὅποια ὅμως πάλιν ἐξέπεσον ἀπὸ τῆς ἐξουσίας αὐτῶν.
 Ὁ αὐτὸς ἔδωκε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τινὰς νήσους· ἀλλ'
 ὅτε οἱ πολῖται ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν διαχειμάζοντα π. χ.
 ἐν Ἀθήναις σύζυγον τὴν πρόμαχον τῆς πόλεως Ἀ- 40.
 θηνᾶν, ἐζήτησεν ὑπέρογκον ποσότητα χρημάτων ὡς
 πρῶτα, πρεπόντως παιδεύων τὴν χαμερπῆ αὐτῶν τα-
 πεινοφροσύνην. Ὅτε δὲ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἀνενεώ-
 θη, ὁ Ἀντώνιος διέτριψεν ἐν Ἀθήναις ὀλίγον χρόνον
 μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, προσάξας νὰ δείξωσιν εἰς αὐ- π. χ.
 τὴν μεγάλας τιμὰς. Μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ νίκην 32.
 ὁ Ὀκταβιανὸς ἔκτισε τὴν Νικόπολιν εἰς μνήμην τῆς
 νίκης, καὶ μετώκισεν αὐτῆ τὰς ἐναπολειφθέντας Αἰτω-
 λίας. Κατὰ τὴν νέαν ὑπὸ τῆ Αὐγύστου γενομένην π. χ.
 διαίρεσιν τῶν ἐπαρχιῶν ἡ Ἀχαΐα ἐγένετο ἐπαρχία τῆς 28.
 Ρωμαϊκῆς βυλῆς, καὶ ἐπέμφθη διοικητὴς ἀνθύπατος.

(1) Κάσ. 47, 20 Ἀππ. 4. Ὅρα περὶ τῶν ἐπομέ-
 νων καὶ Πausan. Μεύρσ. περὶ τύχ. Ἀθην. καὶ μάλιςα Cois.
 in Fast. Att. IV.

π.χ. Ο' Αὐγύστος ἐκστρατεύων εἰς τὴν ἀνατολήν, ἦλθεν
 21. εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς μὲν τὰς Λακεδαιμονίους ἐχάρ-
 ρισε τὴν νῆσον τῶν Κυθήρων καὶ πέντε πόλεις, τὰς δὲ
 Ἀθηναίους ἐτιμώρησε διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀντίοχον φι-
 λίαν, εἰς δὲ τὴν Σάμον, ὅπερ διεχείμασεν, ἀπέδωκε
 τὴν ἐλευθερίαν. Ἀπὸ τούτου τοῦ καιροῦ ἄχρι τοῦ καί-
 σαρος Νέρωνος ἕδεν ἀξιωματιμώτερον συνέβη ἐν τῇ
 Ἑλλάδι. ἐπειδὴ ὁ Τιβέριος μετεμόρφωσε μὲν ὅπω-
 σεν τὴν διοίκησιν τῆς Ἀχαιῆς, ἀλλ' ὁ Κλαύδιος ἀ-
 ποκατέστησεν αὐτὴν εἰς τὴν πάλαι μορφήν. Τούτο δὲ
 μόνον ἰσορροῦσιν οἱ συγγραφεῖς, ὅτι ἐπὶ τῶν τελευταίων
 χρόνων τῆς Αὐγύστου συνέβη ἀποστασία τῶν Ἀθηναίων,
 ἣ ὅποια ὅμως εὐθὺς καταπαύθη, καὶ ὅτι ὁ Γερμάν-
 νικος διέτριψεν ἐν Ἀθήναις. Οἱ κάτοικοι ταύτης
 τῆς πόλεως, οἱ ὅποιοι ἐλογίζοντο ἔτι σύμμαχοι τῆς
 Ρώμης, τοσούτον ἠχρειώθησαν, ὥστε ὁ Κν. Πίσων ὠ-
 νείδισε τὸν Γερμάνικον, ὅτι ἐτίμησε καθ' ὑπερβολὴν
 ἔχι Ἀθηναίους, οἱ ὅποιοι πάλαι ἐξεδενώθησαν διὰ
 τὰς πολλὰς δυσυχίας, ἀλλὰ τὸν ἀφρόν ὄλων τῶν ἐ-
 ἀπὸ θνῶν. Καὶ ἐπ' ἀληθείας ἔτε ἦν ἀξιοσέβαστον αὐ-
 22. το τὸ ἔθνος, τὸ ὅποιον ἐκολάκευεν ἐκτόπως καὶ πα-
 65. ραφρόνως τὸν Νέρωνα, ὅσις διατρέψων ἐν τῇ Ἑλλά-
 δι παρευρίσκειτο εἰς τε τὰς Ὀλυμπιακὰς ἀγῶνας, αἱ
 ὅποιοι ἐπανηγυρίζοντο βραδύτερον τῆς συνειδισμένους και-
 ρῶ, καὶ εἰς τὰς διαφόρους ἀγῶνας τῶν λοιπῶν ἑορτῶν
 τῶν Ἑλλήνων. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἰωσμίων
 ἐκήρυξεν ὁ Νέρων ἐν τῷ σταδίῳ τὴν Ἑλλάδα ὅλην ἐ-
 λευθέραν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆς βελῆς τῶν Ρωμαίων
 καὶ ἀπὸ τῶν φόρων, καὶ ἀντέδωκεν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν
 βελὴν τὴν Σαρδινίαν. Ο' αὐτὸς ἠθέλησε νὰ συν-
 ἀψῃ τὸ Ἰωνικὸν καὶ Αἰγαῖον πέλαγος διασκάπτων

τὸν Κορινθιακὸν ἰσθμὸν, ἀλλὰ τελευταῖον παρήτη-
σε τῆτο τὸ ἐπιχείρημα· ἔτε δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἦλ-
θεν, ἔτε εἰς τὴν Σπάρτην. Ἐννέα χρόνος ὑσερον ἢ α. χ.
Ἑλλάς μεταχειριζομένη τὴν ἐλευθερίαν κακῶς, καὶ 74
προξενῶσα πολλὰς ἐμφυλίους διχονοίας, ὑσερήθη αὐ-
τῆς διὰ ψηφίσματος τῆ Ούεσπεσιανῆ. Αἱ Ἀθεῖναι εἶχον
μὲν τρεῖς ἄρχοντας, τὴν βελὴν καὶ τὰς λοιπὰς δια-
ταγὰς τῆς πολιτείας, ἀλλ' ὅλαι αἱ μεγάλαι ὑπο-
θέσεις ἐκρέμαντο ἀπὸ τὴν ψηφὸν τῆ διοικητῆ τῆς
Ἀχαιῆς. Ταῦτὰ δὲ ἔπαθε καὶ ἡ Ρόδος, ἡ ὁποία
τάλιν ἔλαβε τὴν ὑσερηθεῖσαν ὑπὸ τῆ αυτοκράτορος
Κλαυδίου ἐλευθερίαν, καὶ ἡ Σάμος, καὶ ἄλλαι πόλεις
τῆς Ἑλλάδος. Αἱ Ἀθεῖναι ἀπήλαυσαν πάντοτε περισ-
σότερα προνόμια καὶ δίκαια παρὰ τὰς λοιπὰς Ἑλληνί-
δας πόλεις, καὶ μάλιστα ὅτε πολλάκις ὁ Ἀδριανὸς περιη-
γόμενος διέτριψεν ἐν αὐταῖς. Ὁ Δομετιανὸς ἔλαβε
τὴν ἀξίαν τῆ ἄρχοντος ἐν Ἀθεῖναις, καὶ ὁ Ἀδρια-
νὸς, ὅσις ἐμιμήθη τῆτον πρὶν τῆς Καισαρείας καὶ ὡς
αὐγυςος, ἐμυήθη εἰς τὰ Ἑλευσίνια μυσήρια κατα-
τὴν πρώτην αὐτῆ διατριβὴν, καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν δῆμον
πολλὰς εὐεργεσίας, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθεῖνῆται διώρισαν τὴν
ΙΓ'. φυλὴν Ἀδριανίδα πρὸς τιμὴν αὐτῆ, καθὼς πο-
τε πρὸς τιμὴν τῶν εὐεργετῶν Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου
ἐπρόθεσαν εἰς τὰς δέκα φυλὰς δύο τὴν Δημητριάδα
καὶ Ἀντιγονίδα, καὶ εἶτα πρὸς τιμὴν ἄλλων βασιλέων
τὴν Πτολεμαίδα καὶ Ἀτταλίδα. Ὅτε δὲ τὸ δεύτερον
ὁ Ἀδριανὸς διέτριψεν ἐν Ἀθεῖναις, ἡ πόλις ἔλαβε
νέαν ὡς εἰπεῖν ζωὴν καὶ εὐπρέπειαν, καλλωπιθεῖ-
σα μὲ πολλὰ νέα μεγαλοπρεπῆ κτίρια, καὶ ἡ κτί- α. χ.
σις τῆ ναῦ τῆ ἐν Ὀλυμπία Διὸς ἐτελειώθη. Κατὰ 134
τῆτον τὸν χρόνον ἤκμαζεν ὁ ἐξ Ἀθεῖνῶν Τιθέριος

Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἡρώδης, ὅσις ἐφρόντισεν ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆ κατωραϊσμῆ τῆς πατρίδος, καὶ ἀνεγέννησε τὴν πρῶν μεγαλοκρέπειαν τῆς ῥητορικῆς, ἢ ὅποια συνεργεῖα καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῆ ἤκμαζε μετ' αὐτόν.

Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος διώρισεν εἰς τὲς ἐν Ἀθήναις διδασκάλους τῶν ἐπισημῶν μισθός. Βασιλεύων δὲ ὁ Καίσαρ Σέπτιμος Σευῆρος ἐτυράννησε πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ὑσέρησε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὰ περισσώτερα προνόμια, ὅσα ἐδόθησαν ὑπὸ τῆ Ἀδριανῆ, διότι ὑβρίσθη ποτὲ, καὶ πολιορκήσας τρεῖς χρόνους τὸ Βυζάντιον, τὸ ὅποῖον ἐβόηθει τὸν ἐχθρὸν αὐτῆ Πεσκέννιον Νίγερρον, ἐκυρίευσεν αὐτὸ, καὶ φονεύσας τὲς ἐν ἀξιώμασιν ἀνδρώπυς καὶ τὲς ἐνευρισκομένους εὐρατιώτας, ὑσέρησε τὲς ἐγκατοίκους ἀπὸ τῆς ἐσίας καὶ ἐλευθερίας, καὶ κατέλυσε τὰ τείχη, χαρακώματα καὶ τὴν διοίκησιν, καὶ ἔτιως ἡ πόλις ἔμεινε πολὺν χρόνον ἠφανισμένη, καὶ σὺν αὐτῇ ὑσερήθη καὶ ἡ μοναρχία τῆς κυριαίας δυνάμεως. Ἀλλὰ μετὰ 50 χρόνους ἡ τύχη τῆς κυρίως ὀνομαζομένης Ἑλλάδος ἔγινεν οἰκτροτέρα. Ὄταν οἱ Γότθοι, οἱ ὅποιοι ἤδη κατώκυν τὴν Οὐκραίνην, ὤρμησαν εἰς τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας, ἡ Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία εὕρισκετο εἰς μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ τὲς ἐμφυλίους πολέμους, τὰς ἐπαναστάσεις καὶ συχνὰς ἀλλαγὰς τῶν βασιλέων, καὶ διὰ τὰς πολλὰς εἰσβολὰς τῶν ἐχθρῶν εἰς πολλὰ μέρη. Ὁ βασιλεὺς τῶν Γότθων Κνίβας ἠρήμωσε τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν νικῶν τῆ καίσαρος Δεκίβ ἔματαιώθη διὰ τὸν δυσυχισμὸν αὐτῆ θάνατον. Ὁ διάδοχος αὐτῆ ἐδυνήθη νὰ σωθῆ μόνον δι' ἀτίμην εἰρήνης καὶ εἰσφορᾶς. Πλὴν οἱ Γότθοι πάλιν ἀνεπέωσαν εὐθὺς

τὰς τρομερὰς εἰσβολὰς, καὶ ὤρμησαν εἰς ἄλλα μέρη·
καὶ μόλις κατασκευάσαντες μικρὸν στόλον, εἰσέβαλον
εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐξείνου πόντου, τῆς μικρᾶς Ἀσίας
καὶ μάλιστα τῆς Βιθυνίας, καὶ διήρπασαν πολλὰς πόλεις.
Τὸ δὲ τρίτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ αἱ Ἀθη-
ναίαι, αἱ ὅποσαι ὀλίγω πρότερον ἀνφοδόμησαν τὰ τεί-
χη καὶ ἠτοιμάωθησαν εἰς ἀντίστασιν, ἐκυριεύθησαν ὑπὸ
τῶν βαρβάρων. Ἀλλ' ὁ Δέξιππος καὶ Κλεόδαμος ὄρων-
τες τὴν βαρβαρίαν ἐκδότους εἰς τὰς ἀσωτείας, ἐπολέμη-
σαν τὸν στόλον ἐν τῷ Πειραιεὶ ἀπροσδοκῆτως, καὶ ἤτως ἀ. χ.
ἔσωσαν τὰς Ἀθήνας. Ἀλλ' αὕτη ἡ λαμπρὰ ἐλευθε- 257.
ρωσις τῆς πόλεως παρῴξυνε μᾶλλον ἢ ἐνίκησε τὴν
ἀπαιδέυτον βαρβαρίαν, οἱ ὅποιοι ὤρμην καὶ διήρπαζον
πᾶν μέρος τῆς Ἑλλάδος. Ἐν ἔτει ἀπὸ χριστοῦ 261 ἀνη- 261.
γορεύθησαν καίσαρες τῆς μὲν Ἀχαιῆας ὁ Οὐαλέριος
Οὐάλης, τῆς δὲ Θετταλίας ὁ Καλπέρνιος Πίσων,
καὶ πᾶσα ἐπαρχία εἶχε χωριστὸν βασιλέα. Οἱ Γότθοι ἀ. χ.
ἐπιστρέψαντες εἰς Ἀσίαν, ἠφάνισαν τὸν ἐν Ἐφέσῳ 263.
ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ πολλὰς πόλεις διήρπασαν.
Ἡ ἐποχὴ τῶν ὀνομαζομένων 30 τυράννων ἦν εἰς τὴν
Ἑλλάδα τρομερωτέρα, παρέξ ἢ πρῶτην ἐξουσία τῶν
ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.

Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ὑπῆρχεν ἄρχων ἐν Ἀ-
θήναις ὁ Γαλλιηνός· ἀλλ' ὀλίγω ὑπερον μετωνομά-
ωθη ὁ ἄρχων στρατηγός, καὶ ἡ σειρά τῶν ἀρχόντων
ἔπαυσεν ἐκ διαλειμμάτων. Ὡς τὸσον, εἰς τὴν μετέ-
πειτα χρόνον ὀνομάωθησαν πάλιν ἄρχοντες, καὶ ἐπὶ
τῆς Ἰβλιανῆ ἴσως ἀποκατεστάθη τὸ ἀξίωμα (1).

(1) Cors. IV. 190. 199. Ὁ Νικαγόρας περὶ τὸ 485
ἔτος, καὶ ὁ Θεαγένης περὶ τὸ 500, ὑπάρχουσιν οἱ τελευ-
ταῖοι ἄρχοντες κατ' αὐτόν.

396 ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. ΚΕΦ. ΚΑ΄.

Οἱ Γότθαι, Γήπεδες ἔϋ Ἐρμελοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα, βασιλεύοντος τῆ Κλαυδίου, ἔϋ ἠρήμωσαν αὐτήν· ἐνικήθησαν δὲ ὑπὸ τῆ Κλαυδίου κατὰ τὴν α. χ. Νάϊσσον (Νίσσαν) ἐν τῇ ἄνω Μοισία, ἔϋ μετὰ εἴκοσι 270 χρόνων ἀρπαγὰς ἔκαμον εἰρήνην μετὰ τῆ Αὐρηλιανῆ, λαβόντες πρὸς κατοικίαν τὴν Δακίαν, ἔϋ ἔτιως ἡ μοναρχία πάλιν εἰρήνευσεν. Ἐν συντόμῳ, ἀπὸ τῆ πολεμικῆ Κλαυδίου ἔως τῆ αἰμοδόρου Διοκλητιανῆ, ἡ Ἑλλάς, ἂν ἔϋ οἱ αἰγυαλοὶ αὐτῆς ἦσαν ὑπακείμενοι εἰς τὰς ληστρικὰς ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων, ὅμως εἰρήνευε καλλίτερον παρὰ πρότερον, ἔϋ σχεδὸν διὰ κἀνὲν ἄλλο ἠμπόρει νὰ γογγύζη, παρὰ διότι μετείχε τῆς γενικῆς ὑποταγῆς ἔϋ ταπεινώσεως, τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἡ κοινὴ τύχη ὅλων τῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς Ρώμης ἐθνῶν.

Τέλος τῆ δευτέρου Τόμου.